

Սիպիլ

Լուսին

Ողջույն կուտամ անհուն սիրով, քեզի, լուսնա՛կ,
Ո՛վ մըտերիս տըխտուր հոգվույս իմ միայնակ,
Թե չըլլայիր դուն, և շողերդ այդ փայփայուն
Ձը շոյեին սրլացքն հոգվույս երագներուն,
Փոս մը կ'ըլլար կյանքըս, թափուր և ամայի,
Փոս մ'որ մըռայլ դամբաններու լոկ կը նայի,
Որուն եզերքն ա՛լ չի փրթթիր ծաղիկ և բույս,
Ուր կը մոռնա ցողել արևն իր արշալույս:
Ու կ'անցնեի ըստվերի պես կյանքին մեջեն.
Քըշելով հոն ուր կը հեծեն, կը հառաչեն,
Կամ նըվաղած կանթեղի պես շիջելափառ
Կը կըքեի ամեն հովի ես անբարբառ:
Բայց դուն, լուսնյա՛կ, քանի վերեն ինձի ժըպտիս
Մըտքիս թըռիչք, ավյուն և հուրք կու՛տաս սըրտիս.
Քանի թողած շողերու հույլն եթերաճեմ
Պատուհանիս առջին կուգաս երբ կ'աղաչեմ,
Քու ըզգայուն, սիրող անույշ սըրտիդ վըրա
Տաք արցունքով լեցված՝ հոգիս կը գուրգուրա:
Ո՛հ, որքա՛ն բարձր ես, որքա՛ն սուրբ և ի՛նչ վըսեմ,
Նըշույներուդ ներքև Աստվածն ես կ'երագեմ:
Տիեզերքի ոգի՞ն ես դուն, թե ոչ հայելին,
Որուն մեջեն սըրբություններ կ'արտափայլին:
Գըթություն՞նն ես կամ դիցուհի՞ն դուն Աթենաս,

Որ խորճիթին դամբանին կը մոտենաս,
Եվ երբեմն ալ նոճիներուն մըշտագիշեր,
Որոնք տրբտում են, ինչպես մահն ու իր հուշեր:
Դուն չես սիրեր ոսկեպաճույճ ճոխ ապարանք,

Ոչ թավիշն սրահակներ, ամո՛ւլ պատրանք.
Քու քըմայքդ են անտառն ու դաշտ, սարերն արձակ
Ուր կը թողուն վանկ մը հովը, թրոշունն ու ձագ,
Վիշտը հրապույր մ'է քեզ համար, և փոսն ու փուլ
Շողերուդ տակ կը փալփըլին ինչպես սըմբուլ:
Սիրտ մըն ես դուն, ո՛հ, գայն կ'զգամ, սիրու քերթողի,
Երագներով, հմայքներով ու խանդով լի,
Կամ մայրիկիդ գիրկեն խըլված աղջիկ մը կույս,
Որ քողի տակ կը պարուրես սարսուռդ ու հույզ,
Դուն չես խոսիր բընավ, լուսնա՛կ, բայց կը դիտեն
Թե շատ լալեդ կը տըժգունիս առտըվան դեն,
Տըխտը նայվածքդ ինձ կը պատմեն առատապես
Թե լոկ լույս մը չես դուն ուրիշ գունտերու պես:
Քեզի նըման ես ալ ցավեր ունիմ, լուսի՛ն,
Չեն հըմայեր զիս ալ կյանքի փառքերն ոսին.
Հոգիս թև մը միայն կ'ուզե, կապո՛ւյտ փետուր.
Ճատագայթ մը քեզմե, բեկբեկ նըշույլ մը տո՛ւր,
Որուն կառչած վերաթևեն իբրև պարիկ
Մինչև բյուրեղ քու ապարանքդ օդապարիկ:
Ես քեզի ձոն տամ իմ հոգիս անոր փոխան,
Պատմե՛ իրեն խորհըրդավոր իղձերդ համայն.
Թող գունտե գունտ սավառնելով մինչև հեռուն,
Արցունքդ ամբողջ տանի ցըրվե հովուն, ծովուն,
Եվ դարերուն վըրա կեցած միշտ անխափան՝
Ըլլա հավետ անմահ սիրույդ քու երգարան: